

kdy zanikla podnájemní smlouva, ujednaná s firmou H. K. a spol., která poskytla onu úplatu, tedy den 1. neb aspoň 9. října 1924, od kteréž doby do podání žaloby (15. října 1926) uplynulo více než šest měsíců. Snaží-li se dovolatelka vyvoditi kontinuitu podnájemní smlouvy z okolnosti, že ve všech třech firmách byl zúčastněn Heřman L., přehlíží, že první podnájem nebyl ujednan pro něho, nýbrž jménem a pro firmu H. K. a spol., tedy pro závod provozovaný oběma společníky pod určitou firmou, a že tyto poměry se podstatně změnily zánikem této firmy a když aktiva a pasiva její převzal sám Heřman L.

Čís. 8471.

Jde o neoprávněné rozšiřování služebnosti bytu, příslušející svobodné ženě, poskytovala-li po několik dnů v týdnu nocleh muži, aniž bylo tvrzeno, že se tak dělo jen k navázání známosti s ním.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1928, Rv I 1563/28.)

Žalované Julii S-ové příslušelo právo bytu v domě žalobkyně. Ježto František Z. přenocoval u Julie S-ové několikrát v týdnu, žalovala žalobkyně 1. Julii S-ovou, že jí nepřisluší právo přenocovat s Františkem Z-em v bytě v domě žalobkyně a 2. Františka Z-a, že nemá práva přenocovati v bytě Julie S-ové. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby ohledně obou žalovaných, odvolací soud zamítl žalobu ohledně obou žalovaných. Důvody: Jest zcela lhostejno, zda žalovaní žijí v konkubinátě čili nic; žalobkyni mohlo by se jednat jen o to, zda byla služebnost překročena. V tom směru znělo původní žalobní žádání, že druhý žalovaný bydlí u první žalované. Služebnost bytu podle § 521 obč. zák. znamená právo používatí přikázané části bytu podle potřeby, při čemž v souzeném sporu, což jest nesporno, bylo první žalované právo bydlet poskytnuto po dobu svobodného stavu. Tím jest nepochybně dáno nejen časové omezení, nýbrž i obsahové omezení práva první žalované ohledně používání bytu v tom směru, že služebnost platí jen pro první žalovanou. Leč o tento případ tu již následkem změny žaloby nejde. Když za řízení bylo nesporně zjištěno, že se druhý žalovaný zdržuje jen od soboty do pondělí v domě žalobkyně, že však jinak bydlí v Praze, změnila žalobkyně žalobní prosbu a nahradila slova »bydlení« slovem »přenocovati« a to ještě za dobu od soboty do pondělí. Tím vyznačila rozdíl mezi »bydletí« a »přenocovati«. Služebnost bytu nevylučuje, by první žalovaná přijímala návštěvy, které v jejích místnostech přenocují.

Nejvyšší soud obnovil k dovolání žalobkyně ohledně Julie S-ové rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

K vyřízení dovolání postačí obíratí se dovolacím důvodem podle čis. 4 § 503 c. ř. s. Odvolací soud hájí názor, že žalovaná Julie Š-ová byla oprávněna z důvodu služebnosti bytu, zřízené pro ni na dobu svobodného stavu, přijímati návštěvy, které v jejím bytě přenocují, tedy i návštěvy druhého žalovaného, který u ní pravidelně přenocuje a se zdržuje od soboty do pondělka, jak to odvolací soud zjišťuje, míně, že takové přechovávání druhého žalovaného neznamena rozšiřování služebnosti, protože jinak bydlí v Praze. Právní povaha služebnosti bytu na dobu svobodného stavu prvé žalované jest v podstatě služebností užívání, ježto byt měl kryti jen potřebu žalované (§§ 504, 521 obč. zák.), nikoliv potřebu jejích rodinných příslušníků nebo cizích osob. Proto byla žalovaná oprávněna poskytovatí cizím osobám přístřeší jen potud, pokud to sloužilo její vlastní potřebě. Nedopustila by se ovšem zásahu do vlastnického práva žalobkyně, kdyby poskytla dočasný pobyt a nutný nocleh příležitostnému návštěvníku, ježto přijímání obvyklých příležitostných návštěv patří k osobním potřebám oprávněné. Ale nešlo o takovou příležitostnou obvyklou návštěvu druhého žalovaného, nýbrž o to, zda tento u ní směl používatí pravidelného přístřeší od soboty do pondělka, tedy po několik dnů týdně. Sama prvžalovaná hájila právo k poskytování takového přístřeší druhému žalovanému (svému nápadníku, který s ní již dříve po delší dobu žil a pak se dokonce zavázal neužívatí bytu prvžalované, jakmile jeho dluh bude splacen), tím že pobyt ten slouží jen její vlastní potřebě, ježto byla ohrožována předchůdci žalobkyně a její rodinou, a že se jich bojí. Ale takové ohrožení prvý soud nevzal za prokázáno a toto zjištění nebylo ani napadeno. Ježto poskytování přístřeší druhému žalovanému nesloužilo osobní potřebě prvžalované a nejde o příležitostnou obvyklou návštěvu a nutný nocleh pro ni, nýbrž o pravidelné spoluužívání bytu, vymíněného jen žalobkyni, druhožalovaným po více dnů v týdnu, jde o neoprávněné rozšiřování služebnosti a zásah do vlastnictví žalobkyně. Vždyť nebylo ani tvrzeno, že návštěvy sloužily jenom k navázání známosti s druhým žalovaným, které by po případě mohly býti zahrnuty pod hledisko osobní potřeby prvé žalované a ze stavu věci plyne pravý opak.

Čís. 8472.

Vymohl-li si žalobce proti žalovanému istivě rozsudek pro zmeškání, porušiv ujednání, že se žalovaný nemá dostaviti k prvému roku a že spor bude urovnán, jest žalovaný oprávněn domáhati se na tehdejší žalobci, by byl rozsudek pro zmeškání proti němu prohlášen za bezúčinný a exekuce na jeho základě nepřípustnou.